

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΗΝΩΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 206

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2024

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υίος Ατδ, Λάρνακα

ΗΓΕΡΘΗ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΩΔΕ!

Από το Ευαγγέλιο

Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν έναν νεαρό με λευκή στολή στά δεξιά, και τρόμαξαν. Αυτός όμως τούς είπε: «Μήν τρομάζετε. Ψάχνετε τόν Ίησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, τό σταυρωμένο; Ἀναστήθηκε. Δέν εἶναι ἐδῶ. Νά τό μέρος ὅπου τόν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα καί πείτε στους μαθητές καί τόν Πέτρο, πηγαίνει πρὶν ἀπό σᾶς στή Γαλιλαία καί σᾶς περιμένει, ἐκεῖ θά τόν δεῖτε, ὅπως σᾶς τό εἶπε». Οἱ γυναῖκες βγήκαν καί ἔφυγαν ἀπό τό μνήμα γεμάτες τρόμο καί δέος, δέν εἶπαν ὅμως τίποτα σέ κανέναν, γιατί ἦταν φοβισμένες. ❖

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ Η ΧΑΡΑ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντα Ἀθανασίου

Ἡνάσταση Χριστοῦ σημαίνει Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, σημαίνει μία ἄλλη ζωή. «Ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», ὅπως ψάλλουμε στὸν κανόνα τῆς Ἀναστάσεως, μία καινούργια ζωή ἀνέτειλε ἐκ τοῦ τάφου. Ἐμεῖς ὡς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ζοῦμε αὐτὴ τὴν πραγματικότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Δέν μποροῦμε νὰ ζοῦμε τὴ ζωή μας σάν νὰ εἶμαστε δούλοι τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Δέν μπορεῖ ἡ ζωή μας νὰ εἶναι βουλιαγμένη μέσα στὴ μούχλα τοῦ Ἄδου.

Εἶναι γεγονός, βέβαια, ὅτι ὅπωςδήποτε ὁ ἄνθρωπος μεγαλώνοντας ἀντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες στὴ ζωή του. Ἔτσι εἶναι ἡ φύση τῶν πραγμάτων. Ὑπάρχει πολλή θλίψη καὶ δυσκολία καὶ ἀγωνία, ὅ,τι καὶ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι καὶ νὰ κάνει. Δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποφύγει τὸ ποτήριο τῶν ἀνθρωπίνων θλίψεων, εἴτε εἶναι δίκαιος εἴτε εἶναι ἁμαρτωλός. Ἡ τέχνη εἶναι πῶς θὰ τὸ ἀξιοποιήσει. Ἄν θὰ τὸ πιεῖ δηλαδή γογγύζοντας ἢ δοξολογώντας τὸν Θεό. Ἡ, ἐνῶ λέει ὅτι ζεῖ στὴν Ἐκκλησία καὶ ψάλλει καὶ προσεύχεται, τελικά τοῦ λείπει αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄν ἐρευνήσουμε μέσα μας, γιατί μᾶς λείπει αὐτὴ ἡ ἀναστάσιμη χαρὰ, τότε θὰ καταλήξουμε στό συμπέρασμα ὅτι ἀκόμη

δέν ἀπελευθερωθήκαμε ἀπό τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου καί εἴμαστε δεμένοι μέ τήν ὕλη καί μᾶς ἀπασχολοῦν τά ἀνθρώπινα γεγονότα. Δέν ὑπερβήκαμε τά ἀνθρώπινα καί δέν πιάσαμε τό πνεῦμα τοῦ λόγου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» καί ὅτι προσδοκοῦμεν Ἀνάστασιν νεκρῶν. Ἀκόμη ὅτι γιά μᾶς ὁ Χριστός εἶναι παρών καί ἡ παρουσία Του μᾶς δίνει τή δύναμη νά ποῦμε ὅτι «ἡγοῦμαι τὰ πάντα σκύβαλα εἶναι», ὅτι θεωρῶ ὅλα σκύβαλα, προκειμένου νά παραμείνω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καί νά μήν ἐκπέσω τῆς ἀγάπης Του.

Υπάρχουν άνθρωποι πάσης ηλικίας, πού βλέπεις τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά τους. Αὐτή ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ δέν τούς κάνει ἀδιάφορους, ἀναισθητους καί ἐπιπόλαιους. Ζοῦν τήν πραγματικότητα τοῦ κόσμου τούτου ὅπως ὁ καθένας, ἀλλά ὑπάρχει ἄλλη κατάσταση μέσα τους, μία ἄλλη βιοτή τῆς "αἰωνίου ἀπαρχῆς" πού ἔχει ἄλλη διάσταση. Αὐτή ἡ αἴσθηση τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δέν τούς ἀφήνει νά καταποντιστοῦν. Ξέρουν ὅτι ὅλα τά ἀνθρώπινα εἶναι παρερχόμενα καί τίποτα δέν θά μείνει σ' αὐτόν τόν κόσμο. Αὐτός πού μένει εἰς τόν αἰῶνα εἶναι ὁ Χριστός. Ἐπομένως αὐτός πού εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό ἔχει στήν καρδιά του αὐτή τή βεβαιότητα ὅτι θά μένει στόν αἰῶνα. Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ καί τά πάντα θά παρέλθουν, ἐνῶ ὁ Κύριος θά μείνει εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ αὐτό, τότε ὅλα τά ἀντιμετωπίζει μέ μία ἀρχοντιά. Βιώνει τά πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά δέν βυθίζεται μέσα στή δυσκολία. ❖

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν,
ἄδου τήν καθαίρεσιν,
ἄλλης βιότης, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχῆς,
καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον,
τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων,
Θεόν καί ὑπερένδοξον».

(Τροπάριον ζ' ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΗΜΑΣ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Κεῖ πού ὁ θάνατος φαίνεται νά κυριαρχεῖ, καταργεῖται.
Όταν ὅλα δείχνουν τό τέλος τῆς ζωῆς, ἀρχίζει ἡ Ζωή.

Τά ἀδύνατα ἀνθρωπίνως, πραγματοποιοῦνται ἀπλά καί ἀθόρυβα ἀπό τό Θεάνθρωπο.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Κι ὅλα ἀλλάζουν. Ἀνατρέπονται οἱ ὑπολογισμοί μας, ἡ λογική μας, οἱ θλίψεις καί οἱ δοκιμασίες μας.

Ἄν «διά τοῦ Σταυροῦ ἤλθε χαρά ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ», τότε κι ὁ δικός μας σταυρός μπορεῖ νά μεταποιηθεῖ σέ ἐμπειρία νέας ζωῆς, νέων χαρισμάτων καί γνώσεων.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός πού ἀφορᾷ ὅλο τόν κόσμο, «ὅπου γῆς», γιατί δίνει δυνατότητες σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους νά νικήσουν τόν θάνατο πού βρίσκεται μέσα τους καί γύρω τους. Τόν θάνατο πού μᾶς χωρίζει ἀπό τή χαρά τῆς ζωῆς, τίς μεταξύ μας σχέσεις, ἀκόμα κι ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ μας πού προεκτείνεται στήν ἀγάπη τοῦ πλησίον. Αὐτές οἱ μορφές θανάτου πηγάζουν ἀπό τό χωρισμό μας ἀπό τόν Νικητή τοῦ θανάτου, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ ἁμαρτία, μέ τίς ποικίλες μορφές, εἶναι ὁ ἀληθινός θάνατος πού φέρνει τούς ἄλλους θανάτους. Ὁ βιολογικός ἢ σω-

ματικός θάνατος, μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, ἔγινε ὕπνος. «Προσδοκῶντας ἀνάσταση νεκρῶν», λυπούμαστε γιά τόν θάνατο ἀγαπημένων μας προσώπων ἀλλά ὄχι «ὡς μή ἔχοντες ἐλπίδα».

Μέσα στήν ὀμίχλη τῆς προσωπικῆς καί παγκόσμιας κατάστασης, τό φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ διαλύει τή μελαγχολία, τή ἀπογοήτευση, τή μιζέρια καί μᾶς χαρίζει χαρά, αἰσιοδοξία, ἐλπίδα.

Δέν ταιριάζει στά «τέκνα τῆς Ἀνάστασης», στούς Ὁρθοδόξους, ν' ἀπελπίζονται, γιατί γνωρίζουν ὅτι μέ τόν θάνατο κα-

ταπατεῖται ὁ θάνατος, σύμφωνα μέ τό «θανάτῳ θάνατον πατήσας». Μέσα ἀπό τόν θάνατο ἀναδύεται ἡ Ζωή. Δέν ὑπάρχει «Ἀμήν» γιά τό Θεό μας. Πέρα ἀπό αὐτό ἀρχίζει Αὐτός.

Ἡ εἰκόνα τῆς Ἀνάστασης δείχνει τόν Χριστό ν' ἀρπάζει ἀπό τά χέρια γερά τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά, τούς Προπάτορές μας, καί νά τούς σύν- ἀνασταίνει. Ἡ Ἀνάστασή Του γίνεται ἀνάστασή μας. Δέν ἀφορᾷ μόνο Αὐτόν ἀλλά κι ἐμᾶς.

Νά γιατί δέν πρέπει νά μείνει κανείς ἔξω ἀπό τήν κοινή χαρά, ὅτι καί νά εἶναι, ὅπως καί νά ζεῖ, ὅποια προβλήματα καί νά ἔχει. Ὁ Χριστός εἶναι τό κέντρο κι ὄχι ὁ ἑαυτός μας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει στόν Κατηχητικό του λόγο:

- *Κανείς νά μή θρηνεῖ γιά τή φτώχεια του, γιατί μᾶς κάνει πλούσιους ἡ κοινή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.*
- *Κανείς νά μή θρηνεῖ γιά ἀμαρτήματα, γιατί ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ ἀνάβλυσε συγχώρεση.*
- *Κανείς νά μή φοβᾶται τόν θάνατο, γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος.*

Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν. ❖

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Ή ΕΛΕΟΣ;

Άρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη

Ἡ

δική μας κρίση είναι άτεγκτη πρὸς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ λαμβάνουμε ὑπ' ὄψιν τί ἔχει περάσει γιὰ νὰ φτάσει ἐκεῖ πού βρέθηκε. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν διάλεξαν αὐτοί τό κακό στή ζωή τους ἀλλά τό βρῆκαν ἔτσι ἀπό τόν παπποῦ, τόν πατέρα, τόν δάσκαλο πού τούς παρέσυρε, τόν σκληρό παπά πού δέν τούς βοήθησε, τόν δίκαιο πού τούς πίεζε, ἐπειδὴ αὐτός ἦταν δίκαιος. Λογαριάζεις τόν ἄλλο πῶς νιώθει; Ἡ τόν κρίνεις καί τόν καταδικάζεις μέ τήν πιό αὐστηρή δικαιοσύνη; Ἐσύ τί θά ἤθελες στή θέση του; Δικαιοσύνη ἢ ἔλεος; Αὐτός δέν χρειάζεται ἔλεος; ❖

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΞΗ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Τ

ό εὐαγγέλιο εἶναι ἡ χαρά πού ἔφερε ἡ ἀνάσταση. Εἶναι αὐτό πού λέει ὁ Χριστός ὅτι τῆ χαρά πού σᾶς ἔφερα δέν πρόκειται κανεῖς νά σᾶς τήν πάρει. Ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη εἶναι ταυτόσημα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ γέροντας Αἰμιλιανός λέει ὅτι ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει χαρά, δέν ὑπάρχει ὁ Θεός. Στίς μέρες μας ὑπάρχει, δυστυχῶς, μιά παραχάραξη καί μιά παραμόρφωση τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος καί τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Καί πολλές φορές αὐτή παρουσιάζεται στό προφίλ ἑνός ἀνθρώπου μελαγχολικοῦ, μίζερου, ἐσωστρεφοῦς, πού δέν γελάει, πού δέν χαίρεται, πού τό σῶμα του ἔχει μιά ἀκίνησια πτώματος, μέ μιά δυσαρμονία στίς κινήσεις του καί σέ ὅλη τήν ὑπαρξή του. Αὐτό δέν εἶναι χριστιανός. Αὐτό δέν ἔχει ἀναφορά στόν Χριστό.

Ὁ Θεός εἶναι χαρά, εἶναι εὐλογία, εἶναι ἀνοιγμα, εἶναι πλάτυνση τῆς ὑπαρξῆς, εἶναι ἀνοιξη. Ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος, ἔρχεται ἡ χαρά τοῦ Ἁγίου πνεύματος μέσα του. Τά βλέπει ὅλα λαμπρά καί χαριτωμένα. Καί ἄς εἶναι δύσκολα καί ἄς εἶναι προβληματικά καί ἄς εἶναι ταλαιπώρος. Ἀλλά χαίρεται πού Κάποιος τόν ἀγαπάει. Χαίρεται πού Κάποιος δέν τόν ἀφήνει νά πάει στό μηδέν. Χαίρεται τῆ χαρά τῆς ἀναστάσεως. Χωρίς νά εἶναι ὅλα καλά στή ζωή του. Αὐτή ἡ ταύτιση τοῦ χριστιανοῦ μέ τόν κακομοῖρη, τοῦ μίζερου, πού ὅλα τά βλέπει ἀμαρτωλά, κακά καί ἄσχημα, δέν ἔχει καμία σχέση μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἄν δοῦμε τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ θά ἀντικρίσουμε ἕναν ἄνθρωπο κυρτωμένο πού τό πρῶτο πρᾶγμα πού θά ἔρθει στό μυαλό μας εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὑποφέρει. Κι ὄντως ὑπέφερε. Ἀλλά ἄν δοῦμε τό πρόσωπό του, θά δοῦμε τή χαρά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔλαμπε, ἦταν χαρούμενος. Καί δέν ἦταν ὅτι δέν ὑπέφερε. Δέν ἦταν σέ μία νιρβάνα ἢ εἶχε ξεφύγει ἀπό τήν κοινή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Εἶχε τά καθημερινά βάσανα πού ἔχουν ὅλοι. Ἀλλά ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί ἡ σχέση μέ τόν Θεό τοῦ ἔφερνε χαρά. Αὐτός εἶναι ὁ χριστιανός.

Μία ἀπό τίς μεγαλύτερες κατηγορίες ἀπέναντι στόν χριστιανισμό εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοί ἔχουν χάσει τή χαρά. Γιά νά βροῦμε ὅμως τή χαρά τοῦ Κυρίου μας, πρέπει νά ξεπεράσουμε πρῶτα ψυχικές ἀγκυλώσεις καί καθηλώσεις, οἱ ὁποῖες νομίζουμε ὅτι εἶναι πνευματική ζωή, ἀλλά δέν εἶναι πνευματική ζωή αὐτό τό πρᾶγμα. Εἶναι ἀρρώστια, δέν εἶναι πνευματικότητα καί δέν ἔχουν σχέση μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀνεξαρτήτως ἄν ἐμεῖς τά βαπτίζουμε μέ πολύ ὠραῖα ὀνόματα. Αὐτά τά ἔχει πεῖ πολύ σωστά καί ὠραῖα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης. Ὅτι τίς περισσότερες φορές βαπτίζουμε τίς κακίες μας μέ ἀρετές. Δηλαδή παρουσιάζουμε δικά μας πάθη καί ἀδυναμίες μέ τή μορφή ἀρετῶν. Μασκαρεύουμε τά πάθη μας. Μιλᾶμε γιά ταπείνωση, γιά ἐγκράτεια... Καί πολλές φορές εἶναι μιά μελαγχολία κι ἕνα τεράστιο ψυχολογικό μπέρδεμα. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΗΣ ΓΙΑ ΗΜΑΣ

Ἐπισκόπου Λήδρας Γέροντα Ἐπιφανίου

Μετά τήν ἀνάστασή του ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός μας, γιά 40 μέρες παραμένει μαζί μέ τούς μαθητές του, συναλιζόμενος καί τελειοποιώντας αὐτούς διά διδασκαλίας, προαναγγέλλοντας σέ αὐτούς τήν ἔλευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἄλλου Παρακλήτου, πού θά μένει μαζί μέ αὐτούς εἰς τούς αἰῶνας.

Τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα λαμβάνει χώρα ἓνα γεγονός πολύ σημαντικό γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Αὐτό τό γεγονός εἶναι ἡ Ἀνάληψη τῆς ἀναστημένης ἀνθρώπινης φύσης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ μετά τοῦ Θεοῦ Πατρός συγκάθεδρος συνεδρία. Ἡ σημαντικότητα τοῦ γεγονότος δέν εἶναι ἀπλή ἀλλά πάρα πολύ σπουδαία, διότι διά τῆς Ἀναλήψεως τῆς ἀνθρώπινης φύσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πεπτωκώς τό πρότερον ἄνθρωπος καί ἀποστάτης τῆς θείας μεγαλειότητος, ἀποκαθίσταται ὄχι μόνο στήν πρώτη θέση ἀλλά σέ πολύ ἀνώτερη αὐτῆς.

Δόθηκε στόν ἄνθρωπο ἡ δυνατότητα νά παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μετά παρρησίας, καί νά προσλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος ὡς τέκνον Θεοῦ καί υἱός Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ κατά χάριν. Ὁ βραχύ τι παρ' Ἀγγέλους ἠλαττωμένος ἄνθρωπος, ἀναβιβάζεται ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας ἐν

Χριστῷ Ἰησοῦ καί καθίσταται βασιλεύς, ἱερεὺς καί ἀληθινός προσκυνητὴς καὶ λάτρης τοῦ Θεοῦ. Ἡ τοποθέτηση τοῦ ἀνθρώπου σέ αὐτὴν τὴν θέση τοῦ δίνει τὴν δυνατότητα τῆς πρόσληψης καὶ τῆς ἀπόλαυσης τῆς θείας μακαριότητος. Ὁ ἄνθρωπος βλέπει, ζεῖ καὶ κοινωνεῖ τὸν Θεόν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ❖

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΕΡΕΑΣ

π. Εὐέλθοντος Χαραλάμπους

Ἦ ἱερέας εἶναι ὁ κατὰ χάριν Ἐμμανουήλ, ὁ Θεός ἀνάμεσά μας. Ἡ ζωὴ στή ζωὴ μας. Τό κατὰ χάριν ἀνέσπερο φῶς στό σκοτάδι μας. Ἡ κατὰ χάριν ἀθανασία, ἡ αἰωνιότητα στή φθορά καὶ τό θάνατό μας. Ὁ ἱερέας καλεῖται νά γίνει ὁ κατὰ χάριν σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητος. ❖

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μητροπολίτη Νιγηρίας Άλεξάνδρου

ΙΕραποστολή δέν άποσκοπεΐ στην ΐδρυση του εκκλησιαστικού οργανισμού τυπικά, οπως την Πεντηκοστή, τή γενέθλιο ήμέρα τής Έκκλησίας. Πολύ περισσότερο ή ΐραποστολή άναγγέλλει τά Έσχατα, μās οδηγεΐ στην πρόγευση τών Έσχάτων, στον χώρο γνωριμίας μας μέ τό Άγιο Πνεϋμα, στον χώρο συνάντησής μας μέ τον Χριστό, δηλαδή στην Έκκλησία.

Ἱεραποστολή δηλαδή καί Ἐκκλησία ταυτίζονται. Ἡ Ἱεραποστολή εἶναι ἡ φύση, ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἐάν δέν εἶναι Ἱεραποστολική. Ἐάν δέν εἶναι διαρκῶς ἀποστέλλουσα ἀποστόλους της «πάσει τῇ κτίσει». Ἡ πρὸς τόν κόσμον ἔξοδος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποτελεῖ κάτι πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ ὄρος συγκρότησης τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά μείνει κλειστή στὸν ἑαυτό της, δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ τὸ ἀνοιγμὰ της στὸν κόσμον, γιατί Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ κόσμος. Ἐκκλησία εἶναι ἡ κτίση τοῦ Θεοῦ πού ἀνταποκρίνεται στό κάλεσμά Του, παραδίνεται στό Ἅγιο Πνεῦμα, σαρκώνει κάθε στιγμή τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καί ἔτσι γίνεται σημεῖο τῆς μέλλουσας Βασιλείας.

Μέσα στὴν ἱστορία ἡ Ἐκκλησία ἀδιάκοπα κομίζει πρὸς ὅλους «τούς ἐγγύς καὶ τούς μακρὰν» τὴν εἶδηση ὅτι ὁ θάνατος «θανάτῳ ἐπατήθη», δηλαδή κομίζει τὴν εἶδηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι καί Ἀνάσταση ὅλης τῆς κτίσεως. Ἀδιάκοπα ἡ Ἐκκλησία προσκαλεῖ τὸν κόσμο, προσλαμβάνει τὸν κόσμο γιὰ νά τὸν ὀδηγήσει στὸν τελικό σκοπὸ τῆς δημιουργίας πού εἶναι πρῶτα ἡ μεταμόρφωση τῶν πάντων σὲ Σῶμα Χριστοῦ («ἀνακαιφαλαιώσασθε τὰ πάντα ἐν Χριστῷ») καί στή συνέχεια ἡ ἔνωσή τους μέ τὸν Θεό («ἵνα ἡ ὁ Θεός τὰ πάντα ἐν παῖσιν»). ❖

ΕΑΡ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ !...

Ι. Α. Χαρκιολάκη

Τήν άνοιξη, ως γνωστόν,
τήν ψάλλουν τά πουλιά καί οί ποιητές
τή λούζει ό ήλιος
μέ φως άνθέων καί μέ χρώματα,
άπ' τά όποία ουδέποτε άπουσιάζει
τό μενεξελί του πένθους.

Τήν άνοιξη τή χαϊδεύει ήδονικά ό άνεμος
μέ έμπόδια νιότης άλμυρής,
οί μέλισσες τής δίνουν τραταμέντο
μέλι καί κηρήθρα
καί τήν καλωσωρίζουν όλόδροσα
χαμογελώντας τά δελφίνια.

Τήν ίδια ώρα άκριβώς, ή Άνοιξη,
ήρεμα σταυροχεριασμένη,
χρυσοκέρινη, μέσα στίς πασχαλιές
καί μέσα στούς λεμονανθούς,
κυκλωμένη από νέφη θυμιάματος,
άπό λαμπάδες, έξαπτέρυγα
καί μάτια άπορημένα παιδικά,
κάτω από ήχους άντρίκιας φοβερής καμπάνας
καί έγκώμιον τρυχομένης Μάννας λυρικών,
δέχεται θρήνο χαρμολύπης έπιτάφιο
καί έτοιμάζεται χαράματα τής Κυριακής
νά άνατείλει ως Νυμφίος
έρωτος κάλλει ώραίος, όλοφώτεινος,
έκ παστάδος μετά δόξης έξερχόμενος!